

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie M. P.
skazanego z art. 202 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 29 lipca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach
z dnia 6 marca 2025 r., sygn. akt II Ka 832/24,
zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie
z dnia 30 października 2024 r., sygn. akt II K 732/23,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2024 r., sygn. akt II K 732/23, Sąd Rejonowy w Łukowie uznał oskarżonego M.P. za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów i za czyn z pkt. I aktu oskarżenia na podstawie art. 202 § 3 k.k. w zw. z art.37 b k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę roku i 6

miesiący ograniczenia wolności polegającą na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w ilości 20 godzin w stosunku miesięcznym, a na podstawie art. 44 § 1 i 2 k.k. a za czyn z pkt II aktu oskarżenia na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w ilości 20 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary ograniczenia wolności połączył i orzekł wobec M. P. karę łączną 2 lat ograniczenia wolności polegającą na świadczeniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w ilości 20 godzin w stosunku miesięcznym. Nadto wyrokiem tym rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych oraz zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania stosowanego w tej sprawie.

Apelację w tej sprawie złożył prokurator, który zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego M. P. zarzucił mu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec M. P. kary: za I - szy czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; za II-gi czyn kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym i kary łącznej 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym podczas, gdy względ na cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów zarzuconych oskarżonemu nakazuje wymierzenie mu: za I - szy czyn kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; za II-gi czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego: za I-szy czyn kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; za II - gi czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 6 marca 2025 r., sygn. akt II Ka 832/24 orzekł, w następujący sposób:

„I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

- 1. rozwiązuje orzeczenie o karze łącznej ograniczenia wolności;*
- 2. w miejsce kar orzeczonych za czyn z pkt I aktu oskarżenia wymierza oskarżonemu na podstawie art. 202§3 kk karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;*
- 3. w miejsce kary orzeczonej za czyn z pkt 11 aktu oskarżenia wymierza oskarżonemu na podstawie art. 263§2 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;*
- 4. na podstawie art. 85§ 1 kk i art. 86§ 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt 2 i 3 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;*

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.”

Kasację w tej sprawie wniósł obrońca skazanego zarzucając *„rażące naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez dokonanie błędnej i wybiórczej oceny okoliczności obciążających i łagodzących w odniesieniu do oskarżonego, uznania iż postawa oskarżonego była podyktowana chęcią uzyskania jak najlepszego rozstrzygnięcia sprawy, oskarżony twierdził że nie zapoznawał się z plikami, jego zachowanie nie było incydentalne, które to naruszenie jednocześnie doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i zmiany orzeczenia Sądu I instancji poprzez orzeczenie przez Sąd II instancji wobec oskarżonego kary rażąco niewspółmiernej, bez prawidłowego uwzględnienia wszelkich okoliczności łagodzących, w tym wskazanych przez Sąd I instancji oraz bez prawidłowego uwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy oskarżonego, celów kary, sposobu zachowania oskarżonego oraz jego warunków i właściwości osobistych, braku uwzględnienia wszystkich czynników mających wpływ na stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym okoliczności, że M. P. był dotychczas niekarany, przyznał się do winy, zrozumiał naganność swojego postępowania, nie utrudniał w żaden sposób postępowania, dotychczas prowadził ustabilizowany tryb życia, pełnił służbę*

wojskową, cieszył się dobrą opinią dowódcy i dobrą opinią w miejscu zamieszkania, kara wolnościowa, orzeczona przez Sąd I instancji byłaby adekwatną i wystarczającą dolegliwością, ponadto M. P. poniósł już konsekwencje swoich działań - stracił pracę, przebywał w areszcie, stracił dobrą opinię, obecnie M. P. opiekuje się starszą i schorowaną matką, nie stwierdzono u niego zaburzeń preferencji seksualnej.”

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o „*uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach.*”

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego Prokurator Okręgowy w Siedlcach wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasację obrońcy skazanego należało oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Wniesiona przez obrońcę kasacja jest nie tylko oczywiście bezzasadna, ale oscyluje wręcz na granicy dopuszczalności i w zasadzie należałoby rozważyć pozostawienie jej bez rozpoznania, skoro obrońca pod pozorem naruszenia prawa procesowego, wskazuje na uchybienie, którego istotą jest kwestionowanie wymiaru kary, a przecież zarzut dotyczący niewspółmierności kary nie jest dopuszczalny w kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wskazać należy, że w tej sprawie granice kontroli odwoławczej wyznaczała treść apelacji prokuratora, który zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji jedynie w zakresie orzeczenia o karze, podnosząc zarzut jej rażącej niewspółmierności. W ramach tego zarzutu zmiany wyroku dokonał sąd odwoławczy, a fakt, iż aprobował on wskazane w apelacji uchybienie i inaczej rozłożył akcenty odwołujące się do wagi i znaczenia okoliczności obciążających i okoliczności łagodzących (str. 3 uzasadnienia), nie dowodzi naruszenia przepisów procesowych wskazanych w kasacji. Nie sposób więc uznać, że sąd ten w sposób rażący uchybił przepisom art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k. dzieląc częściowo argumenty skarżącego i odmiennie niż sąd *meriti*, oceniając wagę okoliczności determinujących rodzaj i wysokość wymierzanej kary.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[a.f.]